

[Ninn-Hansen.]

jere grad både interesserer os for visionerne, for den europæiske tanke, og i den forbindelse tilknytningen til sikkerhedspolitikken, som også jeg tror må være knyttet til EFs kommende virksomhed.

Gert Petersen (SF):

Jeg bliver nødt til at sige til udenrigsministeren, at den omstændighed, at oplægget, redegørelsen, er lagt ind i disse snævre EF-rammer, har bevirket, at en lang række væsentlige problemer i international politik ikke blev anført i redegørelsen og dårlig nok er blevet drøftet her i dag.

Det er fuldkommen rigtigt, at vi somme tider har talt om, at disse udenrigspolitiske debatter blev noget af en rodebutik. Af den grund, hr. udenrigsminister, har vi talt om og været enige om, at vi skulle lave nogle temadebatter. Vi har gjort det i et tilfælde omkring sikkerhedskonferencen, og så har det ikke været gjort ved ret mange andre lejligheder.

Det har aldrig efter min opfattelse som udenrigspolitisk ordfører igennem 8 år i dette ting været tanken, at selve den udenrigspolitiske debat skulle være en snæver temadebat. Det er helt rimeligt og klart, at man koncentrerer den omkring nogle hovedpunkter fra udenrigsministerens side. Det har den nuværende udenrigsminister også gjort ved tidligere lejligheder. Det har han ikke fra min side hørt et eneste kritisk ord for, men jeg synes, at det, som vi har oplevet i dag, og som jeg forstår der er stor tilfredshed med blandt alle de ordførere, der på en eller anden måde er så begejstret for EF, efter min opfattelse er en misforståelse af begrebet en udenrigspolitisk debat; den er blevet indsnævret. Jeg mener, at den bør være bred, at den bør tage de brændpunkter, der er i den internationale politik på det pågældende tidspunkt, og at man så derudover har udenrigspolitiske temadebatter om enkelte hovedspørgsmål.

Så vil jeg godt sige videre, at jeg naturligvis er tilfreds, og SF er tilfreds, med det svar, som udenrigsministeren gav hr. Maigaard, hvorved han tilkendegav en klar uenighed med venstres ordfører, hr. Guldberg. Vi håber så, at dette socialdemokratiske standpunkt ikke er noget, man sådan opgiver, når man tager et nyt, men at man bliver stående på det og holder fast ved det, for jeg forudser, også med Tindemansrapporten i baggrunden, at det er noget, der vil

komme en ganske væsentlig politisk strid om, både i fællesmarkedet og her i dette ting og i den danske offentlighed.

Vi er helt klare over nu, hvad venstre, hvad hr. Guldberg vil. Man vil den nye militærpolitiske blok eller underafdeling inden for NATO, som Vesteuropa skal være, og vi må så håbe, at socialdemokratiet vil stå fast over for det pres, som man må forvente vil udgå fra venstre i den forbindelse. Så meget desto mere som vi jo oplevede, hvordan hr. Guldberg prøvede på at trække nogle linjer op, der ligesom skulle dele tinget, dele offentligheden på en bestemt måde. Det var noget med, at de, der kritiserer dansk udenrigspolitik principielle linjer, må være diktaturtilhængere, de må være ekstremister, mens derimod de, der er tilhængere af de principielle linjer, som dansk udenrigspolitik køres efter, det er de sande demokrater, og de har alligevel et fællesskab, som går ud over lidt småuenighed, f. eks. om sådan et spørgsmål som det militære samarbejde i fællesmarkedet.

I den anledning bragte hr. Guldberg nogle mærkværdige eksempler ind, f. eks. Portugal og Spanien i dag. Jeg synes nok, at hr. Guldberg burde betænke, at det regime, som stadig har magten i Spanien og stadig gennemfører undertrykkelsesforanstaltninger, er kommet til magten igennem en borgerkrig mod et lovligt demokrati, og det er først og fremmest socialister, kommunister og venstreorienterede borgerlige, som dengang måtte betale for det fascistiske styres magtovertagelse. Det samme har været tilfældet i Portugal, og man kunne nok spørge, hvor hr. Guldbergs store bekymring for Portugal og regimet i Portugal var henne i 1950'erne, i 1960'erne. Dengang var hr. Guldberg optaget af andre ting, ligesom han er optaget af andre ting netop i dette øjeblik.

For socialistisk folkepartis vedkommende kan jeg godt sige til hr. Guldberg, at vi protesterer mod uret, hvor i verden vi end ser den, men der er visse folk – og det er måske det, der kendetegner det, som i øjeblikket er et flertal her i tinget, især det borgerlige flertal – der først og fremmest kun ser uretten, når det er i den anden lejr, der kun giver protest mod uretten én bestemt adresse, og det er naturligvis også en slags skel mellem os, hr. Guldberg.

Vi kan også tage sådan et spørgsmål som Angola. Hr. Guldberg kom med nogle mystiske betragtninger om en marxist, som engang i 1920'erne havde sagt noget om, at når revoluti-